

Corien Oranje^{*}
& Cees Dekker

**HET GEHEIME
LOGBOEK VAN
TOPNERO TYCHO**

OVER DINO'S, DWAASTERREN EN DE MAKER

LOGBOEK

mijn naam:	Tycho Bonnema
lievelingseten:	frikadel speciaal
favoriete getal:	3,14159265358979323846264338327950288419716939937510
favoriete hobby:	oude dingen opgraven (zoals fossielen en dinosaurusbotten)
beste vriend:	Sjoerd
zussen:	Linde
broers:	Simon Snottebel
mijn vader:	Nol Bonnema (kaasboer)
mijn moeder:	Lydia Bonnema (kaasverkoopster)
lievelingsmeester/juf:	meester Jan Jaap!!!
met wie zou je een dag willen ruilen:	André Kuipers (de astronaut)
als ik door de tijd zou kunnen reizen:	zou ik gaan naar het jaar 33, naar Israël, en dan zou ik stiekem met Jezus mee lopen om te kijken naar wat ie doet. (Ik wil vooral zien dat ie over het water loopt en dat ze dan denken dat hij een spook is!)
naar een onbewoond eiland neem ik mee:	een bijl om bomen te kappen en een vergrootglas om vuur te maken
favoriete planeet:	Saturnus
omdat:	Saturnus zou blijven drijven in zee. En omdat je er keiharde racewinden hebt.
favoriete sport:	schaken
favoriete dino:	de donderdijidino (hij had heel dikke bovenbenen waarmee hij heel hard kon schoppen, en zijn baby was zo groot als een pony!)

LOGBOEK

favoriete film:	Star Wars
als ik groot ben word ik:	astronaut en uitvinder
irritantste klasgenoten:	Luuk en Tom (de gorilla's)
ben je op iemand verliefd:	absoluut niet!! (dus ook NIET op Christi bijvoorbeeld!!)
ik ben leigoed in:	rekenen
ik ben niet zo goed in:	gym

DINGEN DIE IK UIT WIL ZOEKEN:

- * waarom is Mars rood?
- * hoe kan het waaien op een planeet waar geen dampkring is?
- * waarom is het zo donker in het heelal en is het bij ons licht?
- * wat is een zwart gat?
- * hoe kan het dat er schepen verdwijnen in de Bermuda Driehoek?
- * waar is de hemel?
- * hoe kon Jezus weer levend worden toen hij dood was?
- * moest Kaïn met zijn zus trouwen?
- * waarom zijn de planeten allemaal rond?
- * hoe kon het water blijven staan toen Mozes en de Israëlieten erdoorheen gingen?
Water kan toch niet blijven staan? Behalve als het bevroren is.

DINSDAGMORGEN

Eerst hoorde ik een fluitend geluid, net als in een tekenfilm, zoals wanneer Bugs Bunny uit de lucht komt vallen. En toen dus die knal. Het was niet zomaar een onweersknal of een oudjaarsknal, een driedubbele strijker of zo, nee, dit was een

SUPERGIGAHARDE BENGBANG DREUN DEWERELDVERGAATKNAL!!

Die nog erger werd omdat de ramen sprongen en het glas op de grond viel. En omdat alle meisjes gilden. En omdat Matteo (die altijd zit te wippen) van zijn stoel viel en per ongeluk ook de tafel mee trok.

'Een bom!' riep Luuk.

'Woo hee!' schreeuwde Tom. 'Carbid! Ze zijn aan het carbidschieten.'

'Brand!' riep Florentine. Dat was natuurlijk onzin, want er was geen vuur te zien, alleen maar rook en stof en allemaal glasscherven die knerpten onder je voeten, maar alle meisjes gilden nu nog harder, en Anna riep: 'Ik heb bloed! Meester! Ik heb bloed aan mijn hand!'

'Ik heb glas in mijn haar!'

Matteo was alweer overeind gesprongen. 'Kijk!' riep hij. 'Kijk nou naar het fietsenhok!'

Ik rende naar het raam om te kunnen kijken. Woow. Het fietsenhok lag plat.

'Ik zei het toch!' zei Luuk. 'Het is een bom! Iemand heeft een aanslag op de school gepleegd!'

'Of er is iemand op het fietsenhok gevallen!' bedacht Sjoerd. 'Een parachutist of zo! Waarvan de parachute niet open is gegaan.'

'Ik ga wel even kijken!' zei ik. 'Voor het geval dat er hulp nodig is.' Ik rende naar de deur. Als er maar geen mond-op-mondbeademing nodig is, dacht ik. Dat lijkt me echt smerig, mond-op-mondbeademing.

Maar op dat moment ging het brandalarm. **TENG TENG TENG TENG TENG**

'Meester!' riep Sjoerd. 'Brandoefening.'

'Duhuh!' zei Christi. 'Het is geen brandoefening. Dit is echt.'

'Opstellen in rijen van twee!' riep meester. 'Kalm blijven. Kalm blijven allemaal! Wáár heb ik de klassenlijst? Waar!'

'In de tas die aan de deur hangt, meester,' zei ik.

En daar gingen we. De klas uit, de gang door.

TENG TENG TENG TENG TENG deed het brandalarm.

Daar kwamen de kinderen uit groep twee. Ze liepen hand in hand, in een lange slinger. 'Rije rije rije in een treintje,' zongen ze.

En daar waren de kinderen uit groep één. Ze hadden stoeltjes in hun handen. Dat was waarschijnlijk omdat ze een stagiaire hadden, want als het brandalarm gaat, mag je niks meenemen de klas uit, maar dat wist de stagiaire natuurlijk niet, die dacht: kom op, we moeten de stoeltjes redden.

Daar kwamen de jongens en meisjes uit groep zes. En die uit groep vier en vijf. De gangen werden steeds voller. Sommige kinderen wilden naar links, en andere duwden naar rechts. Juf Els uit groep drie stond in de hal en probeerde het verkeer te regelen. 'Naar het plein!' schreeuwde ze. Het was lastig om te zien welk plein ze bedoelde, want haar ene oog kijkt een andere kant uit dan haar andere oog. 'Nee! Niet naar het GROTE plein! Naar het KLEUTERplein!'

'We worden niet moe, we worden niet moe,' zongen de kleuters.

TENG TENG TENG TENG TENG

'Kan iemand dat alarm uitzetten!' zei Sjoerd. 'Ik word er knetter van!' Iemand duwde tegen me aan, zodat ik tegen Tom aanbotste. 'Hé!' zei hij boos. 'Kijk een beetje uit, nerd!'

'Kon ik niks aan doen,' zei ik. 'Ik werd geduwd.' Ik struikelde over een kleusterstoeltje dat in de gang stond en viel op mijn neus. Tom en Luuk lachten heel hard. Een paar kleuters klommen over me heen.

'TYCHO BONNEMA!' donderde juf Els. 'KOM ONMIDDELLIJK OVEREIND!'

'Kom op!' Sjoerd trok me overeind, en samen bereikten we de uitgang.

Alle kinderen stonden al buiten. Luuk en Tom probeerden via de regenpijp op het dak te klimmen, een paar kleuters maakten ruzie over wie er op de trapkar mocht, een klein jongetje stond midden in de zandbak en gooide handenvol zand omhoog, en de juffen en meesters stonden druk met elkaar te praten in hun mobieltjes.

TENG TENG TENG TENG TENG

'Zal ik 112 bellen?' zei Sjoerd.

'We kunnen beter eerst kijken wat er aan de hand is,' zei ik.

Ik keek even naar de meesters en juffen, maar die waren veel te druk met hun mobieltjes om op ons te letten.

'Kom mee,' zei ik, en we renden achter de school langs en we klommen over het hek dat het kleuterplein scheidt van het grote plein.

Niet te geloven. Wat een puinhoop. Het plein was bezaaid met verbogen stukken golfplaat en brokken steen en glasscherven, en op de plek waar tien minuten geleden nog een fietsenstalling was, lagen nu verwrongen, omgevallen fietsen. En

er zat een gat in de grond. Een enorm gat, van wel een meter. Er stonden een paar oude mannen te kijken, en er kwamen vanaf de oprit nog veel meer mensen aan. Vrouwen met boodschappentassen, een man in een rolstoel, een paar grote jongens met puddingbroodjes in hun hand, een moeder met een bakfiets.

'Altijd weer die kinderen,' zei een oude man.

'Ze hebben vast met vuurwerk zitten spelen,' zei de man in de rolstoel.

'Dat ze dat toelaten. Op een christelijke school nog wel.'

'Zo zie je maar weer.'

'Stelletje vandalen.'

'Moet je dat gat in de grond zien!'

'Dat was dus echt geen normaal vuurwerk.'

TENG TENG TENG TENG TENG

Het brandalarm bleef maar doorgaan, een snerpnd geluid dat diep doordrong in je hoofd.

Ik wrong me tussen de mensen door om te kunnen zien wat er aan de hand was. Ik stapte over een paar kapotte fietsen heen en keek naar het gat in de grond. Ik zag geen armen en benen, dus het was geen parachutist die op het fietsenhok was gevallen, en het zag er gelukkig niet naar uit dat ik mond-op-mondbeademing zou moeten geven. Maar wat was er dan gebeurd? Was het een bom? Wie zou er nou een bom gooien op het fietsenhok van de Regenboogschool!

'Misschien is het een wc,' zei Sjoerd. 'Een wc die uit een vliegtuig is gevallen. Dat stond een keer in de krant, dat een Boeing gewoon z'n wc verloor. En als er een wc van tien kilometer hoogte naar beneden valt, heb je een flink gat in de grond.'

'Dat was geen wc, man,' zei ik. 'Dat was poep. Bevroren poep die uit het vliegtuig viel.'

We keken voorzichtig in het gat. Geen wc. En ook niet iets wat op poep leek. Ik zag alleen maar aarde en steen. Maar het kan natuurlijk zijn dat bevroren poep eruitziet als steen.

In de verte hoorde ik het geloei van sirenes. Het geluid kwam steeds dichterbij en het werd oorverdovend. Het was zo hard dat je het TENG TENG TENG van het brandalarm niet eens meer hoorde. Een grote, rode brandweerauto draaide het plein op, gevolgd door twee politieauto's. De sirenes gingen uit, en er renden vijf brandweermannen het plein op, en daarachteraan kwamen politieagenten die alles af begonnen te zetten met rood-witte linten.

'Achteruit, achteruit!' riepen ze. 'Aan de kant, alsjeblieft.'

En toen kwamen er een paar gewone auto's het plein op, en daar sprongen mannen in witte pakken uit.

Het was net of we in een film zaten.

'Dit is zó cool,' zei ik tegen Sjoerd.

'Cooler dan topo,' gaf Sjoerd toe.

Christi kwam aanrennen. 'Tycho! Jullie moeten komen! Iedereen is jullie aan het zoeken!'

'We zijn aan het kijken wat er aan de hand is,' zei ik.

'Meester! Meester! Hier zijn ze.'

'Dáár zijn jullie,' zei meester Jan Jaap, die met een rood gezicht aan kwam rennen.

'Ik was helemaal ongerust.'

Oei. Ja. Er was iets van een afspraak over brandalarm en dat we dan allemaal bij elkaar op het plein moesten blijven tot we weer naar de klas mochten. Maar aan de andere kant, er was geen brand, er was alleen maar een fietsenhok in elkaar gestort.

'We wilden even weten wat er gebeurd was,' zei ik.

Ik had verwacht dat meester Jan Jaap nogal boos zou zijn, maar hij zei alleen maar dat we mee moesten komen, dus we gingen terug naar het kleuterplein, waar de directeur samen met een politieman op de rand van de zandbak stond.

'We zijn natuurlijk allemaal vreselijk geschrokken,' zei hij. 'Maar gelukkig zijn er geen slachtoffers gevallen.'

'Ik heb bloed!' riep Anna, en ze stak haar hand op zodat we het allemaal goed konden zien.

'... Geen al te erge slachtoffers, bedoel ik,' ging meester Wim verder.

'Ja hoor. Mijn arm had er wel af kunnen zijn!'

'En ik had glas in mijn haar!'

'Hé, politieagent,' riep Matteo. 'Was het een vliegtuigbom?'

'We hebben nog geen idee wat er aan de hand is,' zei de politieman. 'Dat zijn we nu aan het uitzoeken. Maar jullie kunnen op dit moment niet terug de school in.'

'Yeaaaaah!' riep Tom, en Luuk floot op zijn vingers, en iedereen begon te klappen en te juichen.

'Vakantie!'

'Yes!'

'We gaan voetballen!'

'Laten we snoep gaan kopen bij de Appie!'

Meester Wim stak zijn hand omhoog. Dat is het sein dat je stil moet zijn. Alle meesters en juffen staken ook hun hand omhoog, en langzamerhand gingen er meer en meer handen omhoog, tot iedereen stil was, behalve dan Tom en Luuk, want die stonden te overleggen wat ze zouden gaan kopen bij de Appie.

'Dropauto's!'

'Nee, snickers!'

'Dropauto's zijn lekkerder!'

Christi gaf Tom een stomp, en Tom wou terugslaan, maar toen zag hij dat iedereen

zijn hand had opgestoken, dus zijn vuist ging snel naar boven, en toen stak Luuk ook zijn hand op en eindelijk was iedereen stil.

'We zijn op dit moment de ouders aan het bellen,' zei meester Wim. 'Met de telefoonketen. Iedereen die opgehaald wordt, mag vertrekken.'

'Maar ik ga altijd zelf naar huis!' zei Sjoerd.

'Ik ook!'

'Mijn moeder gaat me echt niet ophalen.'

'Ik kan best in mijn eentje fietsen.'

'Jullie kunnen niet op de fiets,' zei meester Wim. 'Jullie fietsen zijn kapot en zolang we niet weten wat er aan de hand is, wil ik dat jullie niet in de buurt van het grote plein komen.'

'Maar ik had net een nieuwe fiets!'

'Mag ik even kijken of mijn fiets er nog staat, meester?'

'Ik woon hier tegenover, meester, dan mag ik toch wel alleen?'

Maar meester Wim was onverbiddelijk. Je moest per se worden opgehaald door een vader of moeder, of door iemand van de BSO.

Het ene na het andere kind werd opgehaald, en het plein werd steeds leger. Sjoerd was ook al weg. Zelfs mijn zusje Linde was er niet meer. Ze was vertrokken met een vriendinnetje. Alleen Tom en Luuk en ik stonden nog te wachten. Ik vroeg me af hoelang ik op het plein zou moeten blijven. Misschien wel tot acht uur 's avonds. Mijn vader en moeder zouden niet komen. Niet omdat ze heel gemene ouders zijn, maar omdat ze geen tijd hebben om de telefoon op te nemen. Ze hebben een kaaswinkel en ze hebben het veel en veel te druk omdat er de hele dag door klanten binnenkomen om kaas te proeven en er komen voortdurend Japanse toeristen langs die op de foto willen met klompen en een plastic nepkaas.

'Kan Tycho anders met jou mee?' zei meester Jan Jaap tegen de moeder van Tom.

'Ja hoor,' zei ze. 'Ik neem Luuk ook mee.'

'Wat?' zei Tom. 'Echt niet!'

'Wat? Doe niet zo raar! Tuurlijk gaat Tycho mee.'

'Neenee, hoeft niet,' zei ik snel. Ik had helemaal geen zin om mee te gaan naar het huis van Tom. Zeker niet als Luuk ook meeging. De vorige keer dat ik bij Tom was, zei hij dat we verstoppertje gingen doen, en Luuk en hij sloten me op in de garage. En ze lieten me TWEE UUR zitten.

'Hé, Tycho!' zei een stem.

Ik draaide me om, en daar stond oom Jeroen.

'Hé, oom Jeroen! Wat doet u hier?'

'Mooi,' zei meester Jan Jaap opgelucht. 'Dat is opgelost. Oké, jongens. Ik ga naar binnen, want we moeten vergaderen. Ik bel vanavond naar jullie huis om te zeggen hoe het verder gaat.'

DINSDAGMIDDAG

Echt waar. Ik zou mijn vader en moeder niet willen inruilen (ook niet voor duizend euro) (al zou ik dan wel een goeie laptop kunnen kopen) maar ik ben wel heel blij dat ik zo'n coole oom heb. Oom Jeroen is de jongste broer van mijn moeder en hij weet ALLES van sterren en planeten. Ik heb al een paar keer bij hem thuis naar de sterren gekeken, want hij heeft een echte telescoop, zo'n goeie dat je een raket op de maan zou kunnen zien landen.

'Zei mama dat u mij moest ophalen?' vroeg ik.

'Jou ophalen?' zei oom Jeroen verbaasd. 'Nee, ik ben hier voor de inslag.'

'Die knal, bedoelt u?'

'Ja, die knal. We willen onderzoeken of het misschien een meteoriet is geweest.'

'Een meteoriet?' riep ik. 'Uit de ruimte? Echt waar? Dat is zó vet!'

'We hebben nu nog geen idee wat het is. Het zou echt heel bijzonder zijn als het een meteoriet was. Zoiets gebeurt maar eens in de honderd jaar.'

Wow. Dat zou wel supercool zijn, als er een meteoriet op ons fietsenhok gevallen was.

'Zal ik u helpen?' bood ik aan. 'Ik ben toch vrij.'

'Ik denk dat jij beter naar huis kunt gaan.'

'Kan niet. Er is niemand thuis.'

'Ik bel je moeder wel even.' Oom Jeroen haalde zijn mobieltje uit zijn zak en liep met grote stappen voor me uit naar het grote plein. Ik rende achter hem aan, langs de zandbak en het klimrek.

'Dat heeft meester ook al geprobeerd, maar ze nemen niet op. Ze hebben het te druk.'

Oom Jeroen stapte over het hek heen. Ik klom achter hem aan. Er liepen niet alleen brandweermannen en mannen in witte pakken en politieagenten op het plein – er waren nu ook fotografen en cameramannen en dames met opschrijfboekjes. De plek waar het fietsenhok had gestaan was afgezet met lint.

Ik tikte oom Jeroen op zijn rug. 'En als ik naar huis ga, is er helemaal niemand.'

Oom Jeroen keek om. 'Niemand?'

'Nee. Ik ga op dinsdag altijd naar buurvrouw Tooske, maar die komt pas om drie uur thuis. Dus dan zou ik wel vier uur in de kou staan. Voor een dichte deur.'

Oom Jeroen stapte over het lint heen en keek naar het gat in de grond. Het gat op de plek waar het fietsenhok was geweest.

'Ik was erbij,' zei ik. 'Ik kan u alles vertellen. Over dat fluitende geluid en zo. En over de knal. Een heel erge knal was het. Ik had wel plat kunnen zijn. Stel je voor dat ik net in het fietsenhok had gestaan. Dat had gekund. Of dat er een glasscherf door mijn hoofd was gegaan.' Ik probeerde een beetje te klappertanden, zodat oom

Jeroen zou zien dat ik behoorlijk van de kaart was. 'Ik ben erg geschrokken. Heel erg.'

'Hé!' zei een man met een baard. 'Jochie! Zou jij me effe kunnen helpen?'

Ik keek om me heen, maar hij had het tegen mij.

'We proberen het een beetje op te ruimen hier.'

Ik hielp om de fietsen aan de kant te zetten (mijn fiets had twee scheve wielen en er waren spaken verdwenen en de voorband was lek), ik veegde het plein, en ik sjouwde met stukken golfplaat en met versplinterde palen.

Oom Jeroen en een paar andere mannen lagen op hun buik om het gat heen, en ze veegden met kwastjes over de aarde alsof ze op zoek waren naar diamanten. Of naar bommen, natuurlijk.

En eindelijk stak oom Jeroen zijn hand diep in het gat, en haalde er met een witte handschoen een steen uit die nog het meest leek op een zwartgeblakerde oliebol. Hij legde hem in een kistje dat bekleed was met watten en deed het zorgvuldig dicht.

'Is het een meteoriet?' zei ik.

Oom Jeroen kwam overeind, deed zijn handschoenen uit en keek me stralend aan.

'Dat lijkt er wel op,' zei hij. 'Ik kan niet wachten om hem te onderzoeken.'

'Dat méén je niet,' zei mama verontwaardigd. 'Stel je voor dat ie op de school was gevallen!'

'Het was maar een kleintje,' zei oom Jeroen. 'Ik vraag me af of hij echt door het dak van de school heen zou zijn gegaan.'

'Nou ...' begon ik. 'Hij ging anders wel dwars door ...'

Oom Jeroen snoerde me gauw de mond. 'Dit is echt uniek, Lydia! Zo'n prachtige meteoriet. De meeste meteorieten komen gewoon in zee terecht, of in gebieden waar niemand woont. Zoiets maak je bijna nooit mee. Dit is echt enorm veel geluk.'

'Geluk?' riep mama. 'Noem je dat geluk?'

'Niet dat hij op het fietsenhok is gevallen,' zei oom Jeroen snel. 'Maar dat we hem in handen hebben. Dat we hem kunnen bestuderen.'

Mama rolde met haar ogen.

'Ik kan niet geloven dat dit een broer van mij is. Mijn oudste zoon ontsnapt op het NIPPERTJE aan de dood, en jij bent alleen maar blij omdat je een meteoriet hebt gevonden.'

'Als het een echte meteoriet is, tenminste.'

'Tsss.'

Oom Jeroen liet zich achterover zakken in de bank, legde zijn voeten op de salontafel en staarde naar het plafond. 'Weet je wat ik hoop? Dat er aminozuren in zitten. Of lipiden.'

'Wat zijn aminozuren?' zei ik.

'Aminozuren zitten in kaas,' snauwde mama. 'Het zijn gewoon eiwitten. Het lijkt me sterk dat je eiwitten vindt in een meteoriet, Jeroen.'

'Het zijn geen eiwitten,' zei oom Jeroen. 'Het zijn bouwstenen waaruit eiwitten worden gemaakt. Bouwstenen voor het leven. En als we op een meteoriet uit de ruimte aminozuren zouden vinden, dan ...'

'... is er een stuk kaas van de maan gevallen,' zei mama. Ze tilde Simon op, veegde zijn snotneus af en liep naar de keuken.

'Ze houdt niet zo van wetenschap,' zei ik.

Oom Jeroen ging weer weg. We aten boerenkool, en ik maakte een vulkaan met jus in de krater (de jus was de lava).

'Ik hoop wel dat ze morgen gewoon naar school kunnen,' zei papa.

'Daar zeg je wat,' zei mama. Ze stopte Simon een hap boerenkool in zijn mond. Simon duwde de boerenkool met zijn tong naar buiten, zodat de groene drab over zijn kin naar beneden liep.

'Ik hoop het ook. Anders moeten ze maar mee naar de winkel.'

Ik liet mijn worst van schrik in de krater met jus vallen, en de lava spatte alle kanten op. 'Alsjeblieft niet!'

'Is eigenlijk wel handig,' zei papa. 'Dan kunnen ze de bakjes met noten bijvullen.'

'De bakjes heksenkaas zijn ook bijna op.'

'Nee!' riep ik.

'Ja, leuk!' zei Linde, die echt altijd superirritant braaf is.

'Ik wil eigenlijk schorten voor ze laten maken,' zei mama. 'Zodat ze ook gewoon in de winkel kunnen meehelpen. Vinden de mensen schattig. Kunnen ze met de toeristen op de foto.'

'Jaaa!' zei Linde.

'NEEEE!' riep ik.

En toen ging de telefoon.

Het was Sjoerd. 'Tycho!' riep hij opgewonden.

'Waarom schreeuw je?' zei ik.

'We zijn op tv!'

'Ja, haha.'

'Heb je het niet gezien? We komen op het Jeugdjournaal!'

'Wát?' Ik rende naar de kamer, pakte de afstandsbediening en zette de tv aan.

'*Vrouw spuit hondendrollen roze,*' zei Geraldine van het Jeugdjournaal. '*Prins George krijgt zevenhonderd cadeautjes voor zijn verjaardag. En de kinderen op de Regenboog-school zijn ternauwernood ontsnapt aan een grote ramp.*'

Papa gooide zijn vork neer, mama greep Simon uit de kinderstoel, Linde sprong overeind en we gingen met z'n vijven op de bank zitten en keken naar een

mevrouw die rondliep over een grasveld en die alle hondendrollen roze spoot met een spuitbus, en naar een irritant klein ventje dat in een paleis woonde en heel veel cadeautjes kreeg. En toen zag je ineens onze school. En je hoorde de stem van Geraldine.

'De leerlingen op de Regenboogschool kregen de schrik van hun leven toen het fietsenhok van hun school met één klap werd versplinterd.'

De camera zwaaide langzaam over het plein, en stopte bij de plek waar het fietsenhok gestaan had. *'Dit is Wim Bode, de directeur van de Regenboogschool. Meneer Bode, wat is er gebeurd?'*

'Het was net voor de middagpauze,' zei meester Wim. 'Ik hoorde een fluitend geluid en toen een knal. En toen ik naar buiten keek was het fietsenhok verdwenen.'

'Wat dacht u dat er gebeurd was?'

'Vuurwerk, dacht ik. Ik dacht aan een vuurwerkbom. Ik heb meteen op het brandalarm gedrukt en we hebben alle leerlingen geëvacueerd.'

'Een vuurwerkbom, dacht de directeur. Maar het enige wat onderzoekers gevonden hebben, is een steen. Geen gewone steen. Hoogstwaarschijnlijk gaat het om een meteoriet, een brok ruimtepuin van miljarden jaren oud.'

'Ja hoor,' zei mama. 'Geloof je het zelf? Miljarden jaren. Pfff.'

'De kinderen moesten lopend naar huis, vandaag, want veel fietsen zijn kapot. En dat is nog niet alles. Door de schokgolf zijn de ramen van de school gesprongen. Er wordt hard gewerkt om ze te vervangen.'

Je zag allemaal werkmannen die bij het licht van grote lampen bezig waren bij onze klas.

Meester Wim kwam weer in beeld. 'We werken de hele nacht door,' zei hij vastberaden. 'De school gaat morgen gewoon weer open. We willen niet dat de kinderen hier de dupe van worden.'

'Gelukkig maar,' zei mama. 'Stel je voor.'

Een muziekje. Een wereldbol. En daar was Geraldine weer. Ze keek me blij aan. *'En dan gaan we nu naar de rijkste hond ter wereld. Bella Minella krijgt iedere ochtend een halve kreeft in haar bakje, ze gaat naar de gewone mensenkapper om haar haar te laten doen en ze laat wekelijks haar nagels lakken.'*

'Oooh, zo scháttig!' zei Linde.

Papa deed de tv uit. 'Hmpf. Dus ze kunnen gewoon naar school.'

'Ja pap,' zei ik. 'Jammer voor je. Dan moet je die bakjes noten zelf bijvullen.'

Na het eten ging ik naar zolder.

De wolken waren weggetrokken. Ik deed het gordijn open en keek naar de sterren. Hoe langer ik keek, hoe meer ik er zag. Misschien zou ik een vallende ster zien. Je weet het niet.

Wacht even.

Stel je voor dat er nog een zou vallen. Stel je voor dat hij door het dakraam zou vallen. Misschien kon ik mijn bed beter naar de andere kant van de kamer schuiven.

Er werd op de deur geklopt. Dat was natuurlijk Linde die vond dat ik te veel lawaai maakte. 'Ga weg!' riep ik.

De deur ging op een kier open, en oom Jeroen keek om de hoek. 'Maar ik heb iets voor je meegenomen!' zei hij.

'O!' zei ik. 'Ik bedoelde u niet!'

'Ben je de kamer aan het verbouwen?' vroeg oom Jeroen.

'Nee hoor,' zei ik, en ik probeerde mijn bed zo onopvallend mogelijk weer terug te duwen, wat niet zo heel makkelijk was.

'Kijk.' Oom Jeroen haalde een doos achter zijn rug tevoorschijn. 'Ik dacht dat je deze wel zou kunnen gebruiken.'

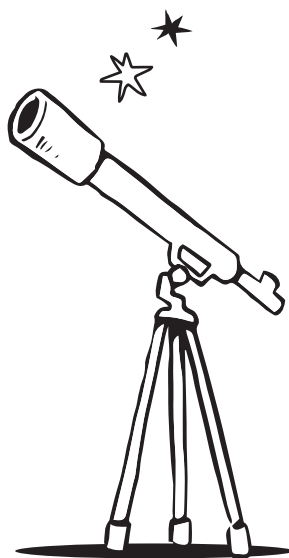
Woohoo. Een telescoop!! Ik heb een telescoop! Een echte!! Nou ja, wel een ouwe, van toen oom Jeroen klein was, dus het is niet de beste telescoop van de wereld, maar toch!

'Kunnen we hem uitproberen?' vroeg ik.

'Tuurlijk,' zei oom Jeroen, en we gingen naar beneden, naar de achtertuin, en oom Jeroen zette de telescoop neer en hij legde precies uit hoe hij werkte en hoe je scherp moest stellen. We hebben naar de maan gekeken en je kon de kraters en de bergen zien. Voor alle zekerheid vroeg ik even hoe groot de kans was dat er een meteoriet op ons dak zou vallen, maar die kans was niet zo groot.

'Vroeger wel,' zei oom Jeroen, en hij vertelde over allemaal vreselijke meteorieten die waren ingeslagen op aarde, zoals een meteoriet van wel tien kilometer groot, waardoor bijna alle dino's uitstierven.

Toen hij weg was, heb ik mijn bed toch maar naar de andere kant van de kamer geduwd, maar dat was gewoon omdat ik er zin in had.

★ PUNTJESTEKENING

Sterren lijken? Een telescoop is natuurlijk geweldig! Maar met een verrekijker kun je er ook al een heleboel zien. De aarde draait, en daardoor lijkt het net of de sterren langs de hemel draaien. Kijk voor een cool filmpje op tinyurl.com/sterrenhemel of scan de code!

★ Het is wel een beetje lastig dat die sterren steeds op een andere plek staan. Heel lang geleden hebben mensen de hemel daarom ingedeeld in puntjesteekeningen. Verbind de puntjes aan elkaar, en je krijgt een beer. Of een leeuw. Een giraffe. Een vosje. Een waterslang. Een stier.

Zo'n groepje sterren – een sterrenbeeld – kun je makkelijk vinden. En dat kan heel handig zijn. Wanneer je midden in de nacht in de woestijn loopt en geen mobieltje of kompas bij je hebt, bijvoorbeeld. Kijk omhoog, en zoek naar een groep sterren die er samen uitzien als een steelpan. Trek vanaf de rechterkant van de steelpan een lijntje omhoog: je komt uit bij een heldere ster. Dat is de Poolster. De Poolster staat altijd in het noorden. Nu weet je welke kant je uit moet!

★ HEMELKAART

Een hemelkaart is een soort landkaart van de hemel. Daarmee kun je de sterrenbeelden snel leren herkennen. Zo'n kaart kun je kopen, maar je kunt hem ook online vinden. Op tinyurl.com/hemelkaart kun je zien hoe de lucht er vanavond uitziet. Of scan de code!

★ DWAALSTERREN

De planeten kun je 's nachts ook zien. Ze lijken op sterren, maar ze staan niet op een vaste plek tussen de andere sterren. Ze draaien rond de zon, en het lijkt dus net of ze zomaar een beetje door de lucht ronddwalen. Vroeger noemden ze planeten daarom 'dwaalsterren'. Op een online hemelkaart zie je elke avond waar je ze kunt vinden.